

Gekonun Yapışkan Ayakkabıları

Ebru Mina TOMURCUK

Gekonun Yapışkan Ayakkabıları

Ebru Mina TOMURCUK

Uzun otlarla ve parlak yapraklarla dolu güneşli bir bahçede, Gino adında küçük bir gekon yaşırdı. Parlak limon yeşili derisi, minik turuncu benekleri, kocaman yuvarlak kehribar gözleri ve geniş, dostça bir gülümsemesi vardı. Gino bir şeyler icat etmeyi çok severdi. Başında yukarı itilmiş yuvarlak mavi gözlükler ve minik aletlerle dolu küçük kahverengi bir alet kemeri taşırdı. Sıkı düşünürken ince kuyruğu kıvrılırdı.

Gino'nun en iyi arkadaşı, Fred adında tombul, açık yeşil bir kurbağaydı. Fred'in soluk sarı bir karnı, büyük koyu kahverengi gözleri ve uzun, güçlü arka bacakları vardı. Basit kırmızı bir boyun bağı takardı ve hep yalınayak gezerdi. Fred her yere zıplamayı severdi. Gölete zıplardı, çiçeklere zıplardı ve yine eve zıplardı. Zıplamak onun dünyadaki en sevdiği şeydi.

Bir öğleden sonra Fred üzgün bir yüzle zıplayarak Gino'ya geldi. "Ah!" dedi. "Taşlı yolda zıplarken ayaklarım acıyor." Gino, Fred'in pembe ayak parmak yastıklarına baktı. Yumuşak ve yumuşacıktılar. Gino'nun kendi ayaklarında her yere tırmanmasını sağlayan yapışkan yastıklar vardı. "Endişelenme Fred," dedi Gino. "Sana yardım edecek bir şey icat edeceğim. Sana ayakkabı yapacağım!"

Gino hemen işe koyuldu. Minik aletlerini yaydı ve sıkıca düşündü. "Ayakkabıların düşmemesi için yapışkan olmaları gerek," dedi. Biraz yapış yapış ağaç özü buldu ve bir çift yaprak ayakkabıyı onunla kapladı. "Bunları dene!" dedi. Fred onları giydi. Ama zıplamaya çalışınca ayakları yere yapıştı. Çekti de çekti. "Zıplayamıyorum!" diye bağırdı.

Gino kaşlarını çatdı ve kuyruğu kıvrıldı. "Çok yapışkan," dedi. "Kaygan olanı deneyelim." Parlak, pürüzsüz çakıl taşları buldu ve bir çift taş ayakkabı yaptı. "Bunlar taşlardan hemen kayıp gider," dedi. Fred onları giydi. Zıplamaya çalıştı. Vınn! Ayakları altından kaydı ve yumuşak bir çalının içine düştü. "Çok kaygan!" dedi Fred, biraz gülererek. "Hiç zıplayamıyorum!"

Gino yeniden denedi. "Belki de kaymamaları için büyük ve ağır olmaları gerekir," dedi. İki ağır tahta blok buldu ve onları büyük, hantal ayakkabılar haline getirdi. Fred onları giydi. Zıplamaya çalıştı. Ama ayakları yere yapışmış gibiydi. Bir ayağını bile zor kaldıracabiliyordu. "Çok ağır!" dedi Fred. "Hiç zıplayamıyorum!" Gino iç çekti ve kuyruğu sarktı.

Gino oturdu ve Fred'i izledi. Fred şimdi yumuşak çimenlerde zıplıyordu ve mutlu görünüyordu. Sonra Fred taşlı yola zıpladı ve yine "Ah!" dedi. Gino düşündü: "Hmm, belki ayakkabılar yapışkan, kaygan ya da ağır değil, çimen gibi yumuşak olmalı." Kendi yapışkan ayaklarına baktı. Yumuşak ve hafiftiler. "Buldum!" dedi. "Ayakkabılar yumuşak, hafif ve rahat olmalı!"

Gino bahçede yumuşak şeyler aradı. Tüylü karahindiba tüyü buldu ama çok inceydi. Pürüzsüz çiçek yaprakları buldu ama çok kolay yırtılıyorlardı. Sonra göletin yakınında yetişen yumuşak, hafif bir yosun buldu. Esnekti ve yumuşacıktı. "Bu hoşuma gitti," dedi. Bir avuç topladı ve atölyesine götürdü.

Gino yosunu dikkatlice iki küçük ayakkabı şeklinde biçimlendirdi. Sağlam olmaları için altlarına ince bir yumuşak, örülmüş çimen tabakası ekledi. İçlerini bulabildiği en yumuşak yapraklarla kapladı. "Bunlar hafif," dedi. "Ve yumuşaklar." Ayakta kalmaları için küçük bir kayış ekledi. Sonra onları Fred'e gösterdi. Fred'in gözleri kocaman açıldı. "Rahat görünüyorlar!" dedi.

Fred ayaklarını yosun ayakkabılara soktu. Bulutta yürümek gibiydi. Küçük bir zıplama denedi. "Ooo!" dedi. Daha büyük bir zıplama denedi. "Aaa!" Çimenlerin üzerinde zıpladı. Taşlı yola zıpladı. "Ah yok!" diye bağırdı. Daha yükseğe, daha yükseğe zıpladı. Ayakkabılar ayağında kaldı ve yumuşak, hafif hissettirdi. "Zıplayabiliyorum!" dedi Fred. "Gün boyu zıplayabilirim!"

Gino, Fred'in bahçede mutlulukla zıplamasını izledi. Fred gölete zıpladı ve geri döndü. Bir çiçeğin üzerinden ve bir çalının altından zıpladı. Havada küçük bir dans yaptı. "Bunlar şimdiye kadarki en iyi ayakkabılar!" dedi Fred. "Çok rahatlar!" Gino gülümsedi. Kuyruğu sevinçle kıvrıldı. "Onları sevmene sevindim," dedi. "Ama sen olmadan bunu yapamazdım."

Fred başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Gino açıkladı: "Her ayakkabıyı denediğinde ve işe yaramadığını söylediğinde bir şey öğrendim. Bana gerçekte neye ihtiyacın olduğunu gösterdin. İyi bir icat, onu kullanan kişiye uygun olmalı." Fred başını salladı. "Yani beni izledin ve beni dinledin," dedi. "Sonra da doğru ayakkabıları yaptın." Gino başını salladı. "Aynen!"

Gino alet kemerine ve mavi gözlüklerine baktı. Gurur duydu. Birçok komik ayakkabı denemişti: çok yapışkan, çok kaygan, çok ağır. Ama her deneme ona yeni bir şey öğretti. Artık Fred ayakları acımadan gün boyu zıplayabiliyordu. Gino, icat yapmanın sadece bir şeyler üretmek olmadığını öğrendi. Arkadaşın için işe yarayan şeyler yapmaktır.

Fred yumuşak, açık mavi ayakkabılarını beyaz tabanlarıyla her gün giydi. Gölete, çiçeklere ve yine eve zıpladı. Ayakları hiç acımadı. "Teşekkürler Gino!" diye seslendi. "Sen şimdiye kadarki en iyi mucitsin!" Gino atölyesinden el salladı. "Sen de en iyi deneme yardımcısıydın!" diye karşılık verdi. İki de güldü ve sıcak güneş ışığında birlikte zıpladılar.

Bazen Gino başka arkadaşları için de yeni ayakkabılar yaptı. Kaplumbağa için büyük ayakkabılar, fare için minik ayakkabılar yaptı. Her seferinde izlemeyi ve dinlemeyi hatırladı. "Sana ne iyi geliyor?" diye hep sordu. Ve ayakkabıları her zaman onları giyecek kişiye tam uygun yapmaya çalıştı. Mutlu bir icadın sırrının bu olduğunu biliyordu.

Ve böylece, güneşli bahçede, gekon Gino ve kurbağa Fred en iyi arkadaş olarak kaldılar. Fred rahat ayakkabılarıyla gün boyu mutlulukla zıpladı. Gino icat yapmaya ve öğrenmeye devam etti. Ve ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa, Gino gülümser, mavi gözlüklerini yukarı iter ve "Hadi sana neyin iyi geldiğini bulalım," derdi. Çünkü iyi bir icat, onu kullanan kişiye uygun olmalıdır.